

καλὸς καὶ ὠραῖος κόσμος αὐτῶν, ἡ εὐρύτης καὶ φιλόκαλος διακόσμησις τῶν αἰθουσῶν, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀπαράμιλλος τῆς οἰκοδομητικῆς εὐπροσηγορία, ἥτις, μετὰ τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν μουσικὴν, εἶνε τὸ πρῶτον ἀπαραιτήτων ἐνὸς χοροῦ, ἀπετέλεσαν σειρὰν εὐφροσύνων συναισθημάτων, ἃς θὰ ἐνθυμώμεθα ἐπὶ πολὺ.

Ἐκεῖ ἡ διαβολικὰ διημφισβήτει εἰς τοὺς ἀγγέλους τὰ πρωτεῖα, ἐκεῖ ἔδιδε κ' ἔπερνε μία ἀφροπλασμένη ξανθὴ, ἡ ὁποία μέχρι μονομηνίας ἀγαπᾷ νὰ εὐφρολογῇ καὶ εἰρωνεύηται. Ἐκεῖ κτλ.

Μάριος.

ΠΩΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ

Ποῖαν ἐντύπωσιν θὰ σᾶς ἔκαμνεν ἱατρὸς ζητῶν νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ φαρμακοποιῶν, δικηγόρος καταφεύγων εἰς συμβολαιογράφον διὰ τὴν ὑπόθεσίν του, ἱερεὺς ζητῶν τὴν εὐλογίαν δημίου, ὁ Κασσιμάτης ἐρωτῶν τὸν Στουρνάραν περὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ συντάγματος καὶ ὁ κ. Ρενιέρης διδασκόμενος παρὰ τῷ κ. Βαλῶσῃ τὴν τραπεζιτικὴν θεωρίαν; — Ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος ἀποτελοῦσιν ὁ Τσιβανόπουλος δυνάμενος νὰ διδαχθῇ ἱστορίαν παρ' ὑποδηματοποιῶν καὶ ὁ Πατσόπουλος παρὰ Βουρδούση.

Τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν μᾶς ἔκαμνεν ὁ τελευταῖος Ἀσμοδαῖος ἐπικαλεσθεὶς τὰ γέλοια καὶ τὴν ἐνασχόλησιν ὄλων τῶν σατυρικῶν ἐφημερίδων μὲ τὰ ὡς ἀπὸ Δὲ Κᾶστρου γραφίδος ἀπορρέοντα ὑψηλοτραγικὰ σχόλιά του περὶ τοῦ μασκαρευμένου χοροῦ τοῦ κ. Μελά. Μεθ' ὅλας τὰς συμπαθείας μας πρὸς τὴν μολυβδίδα τοῦ Ἀσμοδαίου, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ διαπραξώμεν ἐλαφρὰν ἀμαρτίαν γελῶντες ὀλίγον μὲ τὴν ὁμογενικὴν πεζογραφίαν του.

Ὁ μασκαροχορὸς τοῦ κ. Μελά ὀνομάζεται «ὑψηλότερον εἶδος διασκεδάσεως, οὐδὲν κοινὸν ἔχων πρὸς τὴν ὀργιαστικὴν τῶν ἀρχαίων Κροτίων εὐθυμίαν». Τί κρίμα ποῦ δὲν ἐγεννήθη τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ κ. Μελάς νὰ κανονίσῃ τὰ Κρόνια σύμφωνα μὲ τὸν Γεροστάθη.

Τοῦ Μασκαροχοροῦ τοῦ κ. Μελά κατὰ τὸν Ἀσμοδαῖον, «προορισμὸς εἶναι ἡ ικανοποίησις τοῦ ἐν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ ἐνυπάρχοντος αἰσθήματος ἐκείνου, ἐξ οὗ στενοχωρούμεθα καὶ ἀδημονοῦμεν, συγκρίνοντες τὸ ἀπεριόριστον τῶν ἐφέσεων ἡμῶν πρὸς τὸ ἐλάχιστον ποσὸν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον κατέχομεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.» (Τί λέει;)

Ἐδῶ ὁ κ. Μελάς γράφει μετνημφισμένους εἰς Ναπολέοντα, τὸν ὁποῖον δὲν τὸν χωρεῖ ὁ κόσμος.

«Ἐκαστος ἡμῶν—ἐξαιρουμένη ὁ Ἀσμοδαῖος—καταδικάζεται νὰ ὀρύσῃ ἐπιπλέοντες καὶ μονοτόνως τὸν αὐλακα αὐτοῦ ἐν τῷ αἰῶνι ἐν ᾧ ἐγεννήθη, οἱ δὲ πλεῖστοι καὶ ἐν ὀρισμένῃ τινι τῆς γῆς γωνίᾳ» (δηλαδή εἰς οὐρητήριον).

Οἱ δὲ πόνοι καὶ μόχοι τοῦ κ. Μελά, δι' οὓς ἀναστενάζει, εἶναι ἡ μεγάλη δυσκολία μεθ' ἧς ἐκέρδισεν εἰς Λαχεῖον καὶ ἐπλούτισεν.

Τώρα ἔρχεται καὶ ἡ σειρά τοῦ Δὲ Κᾶστρου:

«Πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ τοιοῦτου χρονικοῦ καὶ τοπικοῦ ζυγοῦ οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν μέσον πληρὸν τοῦ πτερυγίσματος τῆς φαντασίας, τῆς μόνῃς δυναμένης νὰ πλανηθῇ ἀπεριό-

ρίστως εἰς παρωχημένους αἰῶνας καὶ ἀπέχοντας τόπους, διὰ τῆς ποιήσεως τῆς τέχνης καὶ τῆς ἱστορίας.»

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν μὲ τῆς γυμναῖς γάμπαις τοῦ Μελά τῇ ἐσπέρᾳ ἐκείνῃ οὐδὲ τὴν σχέσιν ἣν εἶχε τὸ Ἔρα τοῦ ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ Δὲ Κᾶστρου μὲ τὴν μάρτυρα Αἰκατερίνην.

«Ἐπιτυχὴς μετνημφισμένων χορὸς δύναται μέχρι τινος νὰ συζύξῃ τὴν ἐκ τῆς πολυτελείας, τῆς μουσικῆς, τῶν ἡδυσμάτων, τοῦ καμπανίτου καὶ τῶν γυμνῶν ὤμων μέθην τῶν αἰσθήσεων μετὰ τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης ἡδονῆς, ἣν αἰσθάνεται ὁ θεωρῶν ἔργον καλλιτέχνου ἢ στρέφον σελίδας τοῦ Οὐγῶ καὶ Βαλτερσκόττου.»

Σελίδες Οὐγῶ ἦσαν τὰ καλαβρέζικα τοῦ κ. Ἀννίνου, τὰ βρακκία τοῦ Κησιλάραγα, ὁ ἐρυθρὸς Σταυρὸς τοῦ κ. Τσιγγροῦ καὶ τὰ ἐσώβρακκα τοῦ κ. Νεγροπόντη!

ΑΝΑ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ.

BARI 25)6 Φεβρουαρίου 1882.

Carnevale.

Εὐοῖ! εὐοῖ! Ἐπὶ τὴν ῥάχιν κολεοπτέρου τεραστίως ἀπογιγαντωθέντος, εὐτραπέως τὰς μακρὰς καὶ ὀξείας πτέρυγας τείνοντος καὶ τὰ κέρατα ἀνακινούντος, μειδιῶσα ἡ Τρέλλα ὡς Ζεὺς ἐπὶ τὸν Ἀετὸν ἐπικαθημένη φέρεται. Ἐρυθρὸν Φρύγιον πηλίδιον συνέχει τὴν εἰς μαῦρα κύματα ἀπειλοῦσαν νὰ καταρρεύσῃ κόμην τῆς καὶ ὑπὲρ αὐτὸ ὁ βραχίον ἀνατεινόμενος ἐπισείει τὸν ἀφρόνεντα κεραυνὸν τῆς, καμπανίτου κύλικα.

Ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ φέροντος τὴν θεὰν οὐμοριστικοῦ Πηγάσου ἀφθεῖς, ἀνατετραμμένος καταπίπτει κάλαθος, ἀφ' οὗ ὁ κυκεὼν τῶν μασκαράδων ἀδιάγραπτος, ἀπειροπαίκιλος, μυριόχρους, ὄνειρώδης, ἐκχέεται, σπενδονίζεται, αἰωρεῖται, καταρρέει ὡς συνεχὲς ἀκράτητον παροφροσύνης κύμα, πλημμυροῦν τὸ πελώριον πρόγραμμα δι' οὗ τὸ κομητάτον τῶν ἀποκρῶ ἐν Ῥώμῃ διαγγέλλει τὰς ἀρχομένας ἡδὴ ἐορτάς.

Τέσσαρα μεγάλα θεάτρα ἐν Ῥώμῃ, νκοὶ νῦν ἱεροὶ τῇ Τρέλλᾳ, ἀναπεταννῶσι τὰς ἐκυτῶν πύλας κατὰ μεσονύκτιον εἰσδεχόμενα τὰ πλήθη τῶν εὐθύμων καὶ ἡδονῆν ὀργάνωντων Κυρήτων. Ἱπποδρόμια, προσωπιδοφῶν περιπατοί, μάχαι δι' ἀνθέων καὶ διὰ γυψίνων σφαιριδίων (coriaudali), ὑπαιθροὶ χοροὶ, νυχτερινὰ ὑπὸ ἡλεκτρικὸν φῶς θεάματα, λαχεῖα καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις καὶ πάλιν καὶ οἱ μόνοι αὐτοὶ ἀρκοῦντες χοροὶ προσωπιδοφῶν ἐν τοῖς θεάτροις. Ἰδοὺ τί συμβαίνει ἐν Ῥώμῃ.

Ἐν Νεαπόλει τὰ αὐτὰ μετὰ μειζονος δόσεως ζωηρότητος καὶ μεσημβρινωτέρως διαχύσεως. Ἐν Μεδιολάνοις τὰ αὐτὰ μετὰ πλείονος εὐφυίας καὶ φιλοκαλίας ἐν Φλωρεντίᾳ ἐπίσης, ἀλλὰ ψυχρότερα, ἐπιστημώτερα, καὶ ἥπτον παταγώδη, ἐν Τουρίνῳ τὰ αὐτὰ ἀπλούστερα, θετικώτε-